श्रीमते रामानुजाय नमः

Sri Andal
Her Contribution to Literature, Philosophy, Religion & Art

SRI RAMANUJA VEDANTA CENTRE (Regd.)
10, SOUTH MADA STREET, TRIPLICANE,
MADRAS-600 005.

Concept of Prapatti as expressed by Andal

Prof. A. Srinivasaraghavan, Madras

I. Andal, the Bridal Mystic.

I feel blessed that I have been given an opportunity by Sri Ramanuja Vedanta Centre to say a few words about Sri Andal and that in Sri Villiputtur, her birth place, and that too in the month of Adi in which her birth day falls. Andal is a name that sends a thrill of joy in the minds of the people of Tamil Nad in general and of Srivaishnavas in particular. Everything in the life of Andal, that Eternal Bride of Sri Ranganatha, is mystic, is supra-natural—her advent in the world, her maiden hood, her marriage and her final union with the Lord of her choice. She manifested herself near the holy Tulasi plant in the garden of Sri Vishnuchitta even as Sita did from the sacrificial ground of Janaka. She helped her father in cutting flowers and preparing garlands for the God Vatapatrasayi. She was charmed by the interesting explorits of Sri Krishna she heard from her father and she came to the firm decision that she was for Sri Krishna alone and not for an ordinary man. She herself gives expression to that determination :

> ''மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழ்கில்லேன்''
>
> (நா.தி. 1.5)

She was living in a world dedicated solely to Krishna. The chatter of the dark little birds at dawn seemed to herald for her the arrival of her Lord.

> ''காலை எழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணங்கள்
> மாலின் வரவு சொல்லி மருள் பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ''
>
> (நா.தி. 9.8)

The jasmine blossom reminded her of the bright teeth of Krishna and the Kovai fruit of His rosy lips. Thoughts of Krishna engulfed her so much that she was no longer Andal, but a lovely

Gopi in Gokula. Sri Villiputtur became Brindavan ; the temple there was the palace of Nandagopa ; the god in it was Sri Krishna Himself. She would put on the garlands prepared by Sri Vishnuchitta for Vatapatrasayi, the god, and stand before a mirror to see if she was a suitable bride for her living God. Strangely enough the Deity also reciprocated her love and proclaimed in so many words that He would prefer the flower-garlands worn by her to be offered Him, since they breathed a fresh and un-paralleled fragrance. Because of this Andal came to be known by the name of சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி. Thus she was His eternal bride and He, her loving groom.

As Krishna's *lila* would have it, He made Andal observe the மார்கழி நோன்பு even as the Gopa-damsels did at Gokula to get Krishna. There is a graphic and beautiful description of this *nonbu* in the Tiruppavai of Andal, every word and phrase of which is over flowing with love and devotion to Krishna. There is an under-current of absolute surrender to Him. In her verse. One must dive deep to gather the thoughts propounding the Doctrine of self-surrender. Before attempting it, I shall establish the authoritativeness of திருப்பாவை as an *upanishad*

2. The Universal Veda and Godopanishad.

One unique feature in the Epistemology of Sri Vaishnavism is the acceptance of the Divyaprabandha of the Alvars as a valid and indisputable *pramana* equal to the Vedas. The hymns of the Alvars are referred to as தமிழ் மறை—Tamil Veda. Parasara Bhattar says it is द्राविडी ब्रह्मसंहिता" — Brahmic scripture in the dravidian tongue. Sri Vedanta Desika who feels proud of his birth in that school introduces himself—as we do while doing अभिवादन—as follows : Vedanta Desika who is born of Tuppul dynasty and who belongs to the Tamil Veda abounding in many meters ?—"சந்தமிகு தமிழ் மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குரு"—(Prabandhasara of Vedanta Desika, verse 18). He proclaims that the Tiruvaimozhi of Nammalvar is the Samhita of the universe (संहितासार्वभौमी) and the Vedasakha for all. (सर्वार्थशाखा) Dravidopanishad Tatparyarathnavali 4; 10. It is (द्रविडोपनिषत्) paduka sahasra-22. He even goes one step further

and declares that Tiruppavai is an upanishad in the Rahasya, named Rahasya Sandesa Vivarana: போய பிழையும் புகுதருவா நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்'' என்று உபநிஷத்துச் சொன்ன படியே''—(All the sins of the past, present and future will vanish like cotton fibre in fire as the upanishad says). Probably it is गोदोपनिषत् like the गीतोपनिषत् Tiruppavai and Nacciyar Thirumozli of Andal are gems of poetic excellence and ecstatic devotion. Their rhyme, rhythem and melody are enchanting and we have in them highest philosopy and religion. We can acquire high knowledge with reference to Sri Krishna, the cowherd Paramatma, worship of the Deity with zeal and devotion, and the ultimate goal (the Realisation of God) even here and now at Sri Villiputtur-Brindavan.

3. A Doctrine secreted in the Upanishads and the Brahma Sutras

And now to the Doctrine of Prapatti and its place in the scriptual texts: Prapatti or doctrine of surrender is known by several names such as शरणागति (seeking refuge), भरन्यास (Transfer of the burden of Protection), आत्मनिक्षेप (Self-surrender) संन्यास (Deposit) and त्याग (Abandonment)

"निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः ।
संन्यासस्त्याग इत्युक्तः शरणागतिरित्यपि ।।"

(Lakshmi Tantra 17-74)

For us the Vedas are the foremost, highest and undisputed authority. They describe the fourfold goals (Dharma, Artha, Kama, and Mokha) and also the means for the realisation of the same by men according to their taste and equipment. But it is only from the Upanishad which is also known by the name of Vedanta that we learn about the Parabrahman and the Brahma Vidya-the supreme goal and the highest means. These Vidyas are said to be thirty-two in number. Though there are some differences in detail amongst them, the final fruit is the same for all.

Though Prapatti (Nyasa Vidya) is one of the thirty-two Brahma Vidyas, it is not dealt with in any detail and there are only implied references to it in the Upanishads. Like a gem of

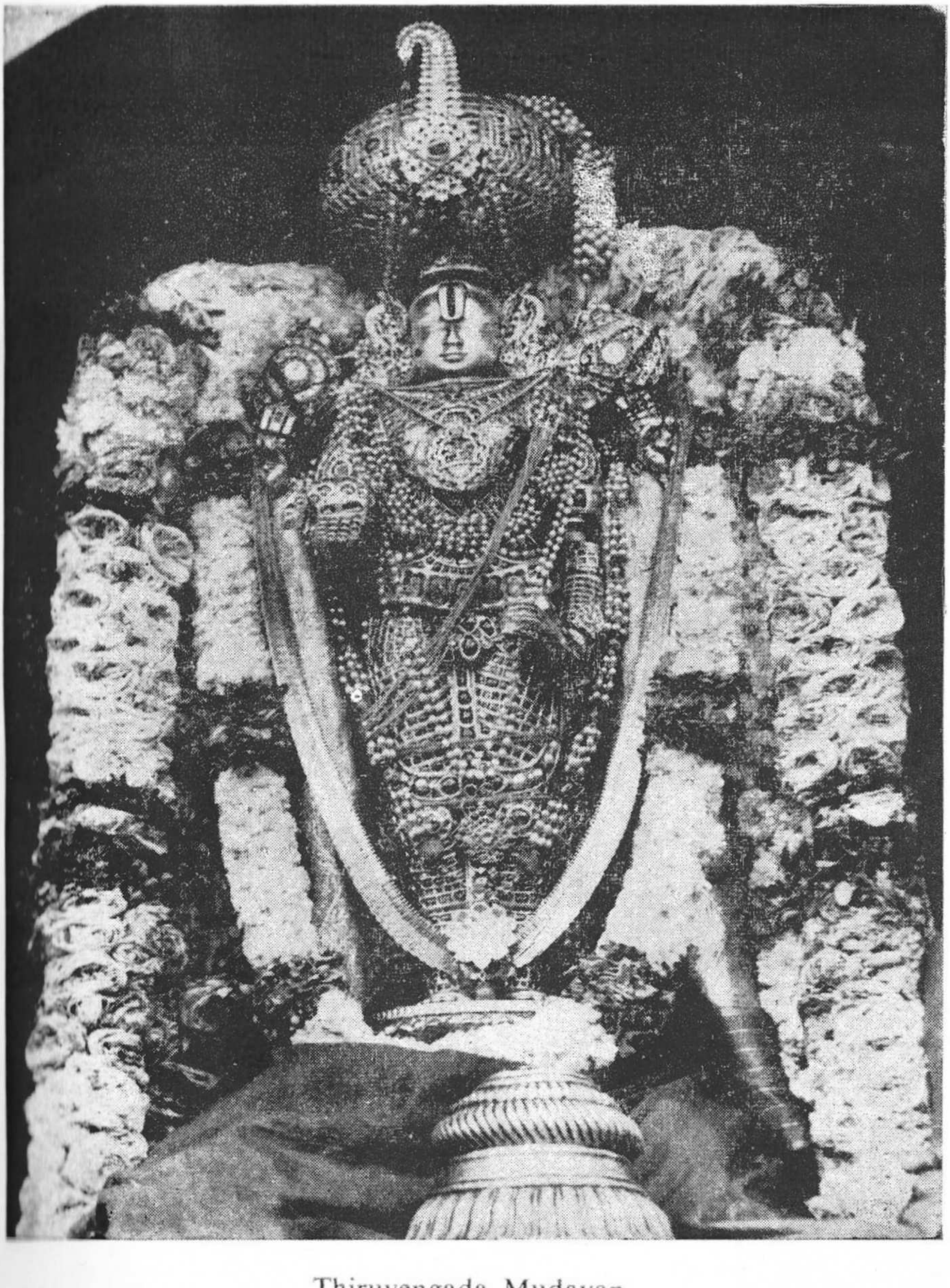

Thiruvengada Mudayan

purest ray serene it is deposited in the innermost recesses of the Upanishads to be handled by those that know its value. The following texts refer to that Vidya :

1. "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ।
तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये ।।"

(Svetasvataropanishad 6-18)

2. "तस्मात् न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः"

(Taittiriya Upanishad)

3. "सन्धां च सां सन्दधे ब्रह्मणैषः ।
रमते तस्मिन् उत शीर्णे शयाने ।
नैनं जहात्यहस्सु पूर्व्येषु ।।"

(Taittiripa Aranyaka 3-11-43

"He, who creates Brahma at the outset and He who teaches ;the Vedas to him, is the God who shines by His own knowledge; a seeker after release as I am, I seek refuge in Him."

"Therefore they say Nyasa (deposit) excels all these kinds of Tapas (austerities)"

"A person must cultivate a relationship with the Brahman. The Brahman feels pleased with him. Because of this, Paramatma does not abandon him even in the distant future when the latter is weak and is in his death bed."

"तस्मादपि वध्यं प्रपन्नं न प्रतिप्रयच्छन्ति"

(Therefore they do not give up the Prapanna even though he is a great sinner fit to be killed.)

In this connection the following Ramayana sloka may be read with interest.

"आर्तो वा यदिवा दृप्तः परेषा शरणागतः ।
अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ।।"

Ramayana Yuddhakanta (18-27)

If a man seeks protection with the desire for the immediate attainment of an object (आर्त) or with endurance of delay (दृप्त), he should be protected by those who know the Sastras even at the cost of their lives, though he might be an enemy.

These are the abtruse references to Prapatti in the Upanishads. Badarayana who came to interpret the Upanishadic texts, deals elaborately with Brahma Vidyas in his Brahma Sutras. He does not explicitly mention the Nyasa Vidya by name as one of the Brahma Vidyas, but leaves us to understand it by implication. All that he says is:

"नाना शब्दादिभेदात्" Brahma Sutras 3.3.56

The Brahma Vidyas are different; because there is distinction regarding the words denoting them and so on. The Nyasa Vidya (Prapatti) is so precious that everything about it is implicit in early Literature.

Prapatti was kept as a quiet secret by our early Daya sindhu Acharyas and it was left to Sri Ramanuja to proclaim it to the world and even write books Gadhyatra on it. Acharyas like Pillailokacarya and Vedanta Desika who came later wrote several books on this subject viz., Prapatti, Nikshepa Raksha, a work of Vedanta Desika may be said to be a compendium on Prapatti wherein we can find all arguments for and against the easiest and most difficult of all Brahama vidyas.

4. Pancharatras and Prapatti

But the All-Merciful Bhagavan did not want to leave us the erring souls in the lurch. So he propounded the Pancharatra Sastra like Ahirbudhnya Samhita and Lakshmi Tantra. In them there is an elaborate and systematic treatment of Prapatti, the Brahma Vidya, as an efficient and infalliable means for the attainment of all kinds of fruits as well as its accessories Anga, and the qualifications for a person to adapt it.

"अहमस्मि अपराधानाम् आलयोऽकिञ्चनोऽगतिः"
"त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः ।
शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ॥"

(Ahirbudhnya Samhita 37.30, 31)

I am the abode of transgressions; I am without any other means of protection. I have nothing else to attain Thee.

'Be pleased to be my upāya'. This thought of prayer is called Saranagati. Let it be performed to the Lord.

This Prapatti or Saranagati is said to be sixfold thus :

(1) intention to do whatever is pleasing to the Lord, (2) the avoidance of whatever is displeasing to Him, (3) the faith that He will afford protection, (4) begging His protection, (5) the surrender of the self and (6) the feeling of helplessness

आनुकूल्यस्य संकल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासः गोप्तृत्ववरणं तथा ।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।।"

(Ahirbudhnya Samhita 37-18)

Out of these six, one is the Angi and the others are its Angas. Nyasa or self-surrender which has the word nikshepa for a synonym has five Angas."

"निक्षेपापरपर्यायः न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः"

(Lakshmi Tantra 17-74)

Prapatti with all its Angas can be adopted for the attainment of material benefits or for the attainment and service of Paramatma. But in the case of the latter it must be preceded by a correct knowledge of Paramatma and of one's own self and that one is without any other means of protecting oneself.

5. The Idyll on self-surrender, Tiruppavai.

With this introduction about the Doctrine of Prapatti, we shall now proceed to the topic on hand - The concept of Prapatti from the works of Andal. Andal does not dilate upon the Prapatti and its Angas, but straight away adopts it. From her works we have got to deduce the details about Prapatti. Though the ideas about prapatti can be gleaned from both her works, I shall resist the temptation to swim through both of them and confine myself to the idyll திருப்பாவை.

8. The five Angas of Parapatti

So far, the preparations for the observance of Prapatti as well as the acquisition of the qualification for the same have been described. Now begins the reference to the Angas (accessories) of Prapatti. First Mahavisvasa (Supreme faith that God is the protector) is mentioned in verse 21 (ஏற்ற கலங்கள்).

"ஊற்றமுடையாய்! பெரியாய்! உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!"

(Thy quality as the Protector of the universe has been revealed by the ancient Lore. Indeed thou art much more than what has been said by the vedas. Thou hast come into this world for protecting us and shinest by this quality). Supreme faith (Anga No. 1) is suggested by the reference to vedic revelation and the incarnation of the Paramatma. This supreme faith follows the realisation that one is helpless in every way and one approaches God bereft of all pride and of the feelings of I-ness and My-ness. "அபிமான பங்கமாய் வந்து" (22). This refers to the adhikara (qualification) for adopting Parapatti.

The thought of the supreme faith in Bhagavan, brings before Andal's vision, of Lord seated gloriously on His magnificent throne (சீறிய சிங்காசனத்திலிருந்து-23) and straight away she begins to sing the hallelujah quite in the manner of her father, Sri Vishnucitta who burst out with the words பல்லாண்டு when the Lord appeared before him. In one verse she repeats the "போற்றி" (24) six times - (May glory and prosperity and welfare be to thee whose various exploits are charming and beneficial). This verse "அன்றிவ்வுலகம்" (24) may be interpreted as an expression of the आनुकूल्यस्य संकल्प: the will or determination to do what is agreeable to the Lord. (Anga No. 2)

The reference in the next verse (ஒருத்தி) to the evil-minded Kamsa and to Krishna being a burning fire in his body suggests that great calamity will over take those who go against the Lord. This may be taken to refer to the Anga प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् (the avoidance of whatever is displeasing to the Lord. (Anga No. 3).

गोप्तृत्ववरण (Anga No. 4) the supplication to the Lord that He should extend His protection can be gleaned from the next two verses மாலே மணிவண்ணா! and கூடாரை வெல்லும் in (26 & 27). Andal prays that Krishna should confer on them His protection by giving all things that will be useful for His worship—conch, drum, lamp and banner, canopy and songsters (பாஞ்ச சன்னியமே பறை, கோல விளக்கு, கொடி, விதானம், பல்லாண்டிசைப்பார்). Thus being protected by Him, they will become object of eulogy for all (நாடு புகழும் பரிசினால்) and they feel happy well-dressed and adorned with all ornaments,

In the next verse கறவைகள் பின் சென்று (v. 28) they confesss that with all their equipment they follow the cows to the forest and eat there, that there is no knowledge of any kind in them and in their clan.

So they are objects of His full compassion.

" கறவைகள் பின்சென்று கானம் சேர்ந்து உண்போம்
அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலம்
அறியாத பிள்ளைகளோம் " (V. 28).

In this we have a clear mention of कार्पण्य (Anga No. 5) helplessness or being without the knowledge or capacity to adopt any means for saving oneself. Having taken birth amongst us Thou art our punya. This relationship between us is something that cannot be wiped out by thee or by us, or even by all of us cojointly.

"உன்தன்னைப் பிறவி பெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாம்உடையோம்
உன்தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க ஒழியாது "

9. The obsenvarce of Parapatti, the Angi

Then comes Prapatti, the Angi, marshalled as it is by the five Angas. Every word of this verse சிற்றஞ்சிறுகாலே is brimming with absolute self-surrender and as reminiscent of the famous three Mantras-Ashtakshara, Dvaya and Charamasloka known as Rahasya Thraya.

Andal says, "At day break, may at the very dawn of our life, we have come to thee and fall at thy feet and pray thou

should not make us do all kinds of most services to thee. Our prayer is-not only in this birth, but even all the births to come, there should be unintermittent and permanent relationship between thee and ourselves, and we must do unabated service to thee and thee alone. Andal concludes with a funny prayer that she would like to have all the temptations and desires for material objects that 'the worldly-minded have, but all of them should have Him as the centre and they should flow towards Him.

O, The glourius fruit, the Bliss

Before the curtain of திருப்பாவை is rung, Andal by the last verse confers the blessing on behalf of, and in the words of, the Divine Couple-Lakshmi and Narayana that those, who sing or speak these hymns in the manner she has done, will be the recipients of glorius Bliss and enjoy perfect happiness here and hereafter by the Grace of Nappinnai and Sri Krishna.

Conclusion

The Bridal Mysticisims of Andal is an Ocean vast and deep repltee with beautiful gems. The deeper we drive, the greater will be our gain and there is no end to this gain, but my attempt here is like that of a child gathering pebbles on the shore and playing with them. I do not lay any claim to be accurate or exhaustive. Learned scholars can give more accurate and interesting ideas which will be to our advantage.

I shall conclude by expressing my thanks to Sri Ramanuja Vedanta centre for making me live for some time in thought about Andal.

நம்மை உடையவன் நாராயணன்

சொ. சொ. மி. சுந்தரம்

வடபெருங் கோயில் உடையான் வணக்கம்

வேதக்கோன் ஊரென்னும் வில்லி புத்தூர்
விளங்குகின்ற பெருமாளே! வணங்கு கின்றேன்
மாதவனாய்க் கோகுலத்தில் வெண்ணை யுண்டாய்
மண்காட்ட வாய்திறந்து மண்ணை யுண்டாய்
நீதயவாய் உண்டமையால் மண்ணும் கூட
நெறிபேணும் ஞானமெனும் வெண்ணை யாகும்
காதலுடன் ஆழ்வார்கள் தமிழைக் கேட்ட
காதாலே என்உரையைக் கேட்பாய் அப்பா! (1)

தமிழ் வணக்கம்

சங்கத்துத் தமிழ்மாலை முப்பதென்று
தமிழ்விளங்கத் திருப்பாவை தந்த செல்வி
வங்கத்துக் கடல்கடைந்த பெருமானுக்கு
வாயாரத் தமிழ்பாடி மாலை யிட்டாள்.
கங்கையெனப் பொழிகின்ற நாச்சி யாரின்
கருணையினைக் கவிபாட வந்து நின்றேன்.
பொங்கிவரும் கவிதையிலே நீ இருந்து
பொற்றமிழே! களிநடனம் புரிவாய் அம்மா. (2)

தலைவர்—அவை வணக்கம்

வேதங்கள் தொழுதேத்தும் வில்லிபுத்தூர்
வீதியிலே மண்தன்னை வணங்கு கின்றேன்.
ஆதரவாய் நடக்கையிலே கோதை என்னும்
ஆண்டாளின் அடிபட்ட திருமண் அன்றோ
கோதையிவள் கால்படும்என் றெண்ணித் தானோ
கோவிந்தன் அந்நாளில் மண்ணைத் தின்றான்!
சீதரனை மாலையிட்ட தேவி பாதத்
திருமண்ணை அணிந்துகொண்டு பாடு கின்றேன். (3)

பாட்டரங்கப் பெருந்தலைவர் வரத ராசன்
பண்போடு கவியரங்கை நடத்து கின்றார்
வீட்டினிலே இருக்காமல் ஆண்டாள் காட்டும்
வீட்டுலகம் புகவந்தார் விளங்கும் சான்றோர்
நாட்டினிலே ஆண்டாளின் பெருமை காக்கும்
நல்லவர்க்குப் பணிவோடும் வணக்கம் சொல்லி
ஏட்டினிலே தமிழ்வெள்ளம் கொட்டும் போதில்
யானுமொரு வாய்க்காலாய் ஓடு கின்றேன் (4)

மலையெடுத்த பெருமானை வாய்ச்சொல் அளக்கிறது
கலைவடித்த பெருமானைக் கவிதை உரைக்கிறது.
ஆண்டாள் கவியால் அளந்த பெருமானைத்
தீண்டுகிற காரணத்தால் கவிதை சிறக்கிறது.
நாழியினால் பாற்கடலை நாட்டினிலே யாரளப்பார்?
தாழிக்கு முத்தியினைத் தந்தவனை யாரளப்பார்?
ஆணவத்துக் கெட்டாத ஆண்டவனாய் அந்நாளில்
தூணில் இருந்தவனைச் சொல்அளந்து காட்டிடுமா?

தேர்த்தட்டில் நின்று திருவாய் மலர்ந்தபிரான்
பாத்தட்டில் ஏறிப் படர்ந்து வருவனா?
அன்று கடற்கரையில் அரக்கனையாட் கொண்டபிரான்
இன்று சரணம் எமக்களிக்க மாட்டானா?
அம்மியிலே கட்டிவிட்டால் அம்மியையும் தான் இழுப்பான்
இம்மா நிலத்தில் எனைஇழுக்க மாட்டானா?
என்றே நினைத்தமையால் இக்கவிதை பாடுகிறேன்
மன்றினிலே கண்ணன் வளம் பொலியச் செய்கின்றார்
நம்மை உடையவனே நாராயணன் என்னும்
செம்மைத் தலைப்பில் திருவடியைப் போற்றுகிறேன்
பாமாலை தந்து பரமனுக்குத் தான் அணிந்த
பூமாலை சூட்டிநின்ற பொற்கொடியே காப்பாவாள்
ஆண்டாள் திருவருளால் அன்புமனம் அத்தனையும்
ஆண்டவனைச் சொல்வேன் அறிந்து (5)

வான்முட்டும் பாவைக்குச் சொந்தக் காரி
மாலுக்கு மாலையிட்டு மணந்த மங்கை,
தேன்சொட்டும் பாசுரத்தைக் கொண்டே அந்தத்
திருவரங்கன் மனம் பெற்ற பிராட்டி முன்னாள்
கான்நடந்த இராமனுக்குச் சீதை பின்னால்
கண்ணனுக்கே வாழ்வளித்த ராதை இந்த
மேன்மையுறும் இருவருமே ஒன்று சேர்ந்தார்
வில்லிபுத்தூர் வீதியிலே காட்சி தந்தார் (6)

பெற்றெடுக்க வில்லிபுத்தூர் தவத்தைச் செய்யப்
பெரியாழ்வார் வளர்ப்பதற்குத் தவத்தைச் செய்தார்
கற்றவர்கள் நெஞ்சத்துக் கவிதை இன்பம்
காட்டுகின்ற பாமாலே கன்னி தந்தாள்
மற்றவர்கள் பாராட்ட அரங்க னுக்கே
மாலையினைத் தான்சூடிச் சூட்டி விட்டாள்
பெற்றெடுத்த மண்மகிழ அரங்கன் அந்தப்
பிராட்டிக்குப் பேரின்பம் தந்து விட்டான் (7)

கருப்பூரம் நாறிடுமோ கண்ணன் செவ்வாய்
கமலப்பூ நாறிடுமோ என்று கேட்டாள்
விருப்புற்ற திருமாலோ அவள் அணிந்து
மெய்மணக்கும் மாலையிலே மெய்ம்மறந்தான்
திருப்பவளச் செவ்வாய்மேல் அவளுக் காசை
திருப்பாவைச் செவ்வாய்மேல் இவனுக் காசை
மருப்பொசித்த மாதவனே நங்கை சூடும்
மாலையின்மேல் மாலாகி வந்து நின்றான் (8)

ஆண்டவனுக் கெதையெல்லாம் கொடுக்கி றேமோ
அதையெல்லாம் அவன்நமக்குத் தந்தி ருப்பான்
வேண்டி, அவள், மாலையினைத் தந்தாள் அந்த
விழுப்பொருளும் அவளுக்கு மாலை யிட்டான்
ஆண்டாளுய்க் காலமெலாம் அவன் இருந்தான்
அவனுக்கே அவள் அன்பால் காத்திருந்தாள்
ஆண்டானின் பெண்பால் இங்(கு) ஆண்டாள் தானே!
அதனாலே அருட்கோதை ஆண்டாள் ஆனாள் (9)

கன்னியவள் பெருமானைக் கனவில் கண்டாள்
கைப்பிடிக்க வருவானைக் கண்டு கொண்டாள்
பொன்னனைய வாரணங்கள் ஆயிரங்கள்
பொலிவோடு நடந்துவரப் பெருமான் வந்தான்
மன்னுபுகழ்க் கோதைக்கு மாலை யிட்டான்
மற்றவள்கால் அவன்கையால் பற்றிக் கொண்டான்
அன்னவயல் புதுவையிலே ஆண்டாள் காலை
அம்மியிலே வைத்திட்டான் அரங்க நாதன் (10)

இம்மைக்கும் இனிப்பிறவி ஏழி னுக்கும்
எம்பெருமான் பற்ருவான் என்று கண்டாள்
நம்மையெலாம் உடையபிரான் வருவான் என்ருள்
நாராயணன் அவட்காய் நடந்து வந்தான்
செம்மையுறும் திருக்கையால், தாளைப் பற்றித்
திருமாலே அம்மியின்மேல் வைக்கக் கண்டாள்
இம்மையிலே இதைத்தந்தான் கனவில் வந்தான்
இவனன்ரே அருளாளன் என்றுரைத்தாள் (11)

கீதையினைச் சொன்னபிரான் இறங்கி வந்தான்
கேடெல்லாம் மாற்றியவன் நடந்து வந்தான்
பாதையிலே அருச்சுனனும் பார்த்தி ருந்தான்
பரந்தாமன் அதைக்கூடப் பார்க்க வில்லை
ஆதரவாய் கோதையிடம் ஓடி வந்தான்
ஆண்டாளின் மணிவண்ணன் தேடி வந்தான்
ஓதுகின்ற மறைப்பொருளாய் நிற்கும் கண்ணன்
உடையவனுய் உடைமையின்பால் ஓடி வந்தான் (12)

கையினிலே மோதிரம் நான் போட்டிருந்தேன்
கைநழுவிக் கிணற்றிலது விழுந்த தையா
மெய்பதறி ஆட்களையே வரவ ழைத்தேன்
விழைவோடும் கிணற்றினிலே முழுகினுர்கள்
கைகட்டி நான்நின்றேன் முதல்ஆள் வந்தான்
காணவில்லை எனக்கையை விரித்து விட்டான்
ஐயையோ என்றயர்ந்தேன் அடுத்தாள் வந்தான்
அவனுக்கும் மோதிரம்தான் கிடைக்க வில்லை (13)

இப்படியே ஒன்பதுபேர் வந்து போனுர்
எவருக்கும் மோதிரம்தான் எட்டவில்லை
எப்படியோ பத்தாவ தாக வந்தோன்
எடுத்துவிட்டான் மோதிரத்தை மகிழ்ச்சி பெற்றேன்
செப்பரிய மோதிரத்துக்கு ஒருமுழுக்கு
தேடிவந்த ஆட்களுக்கோ பலமுழுக்கு
ஒப்பரிய மோதிரமோ விழுந்த தோர்கால்
உடையவன்நான் பலர்மூலம் முழுகிப் பார்த்தேன் (14)

உடமையெனும் மோதிரமே ஆன்மா வாகும்
　　உடையவனாய் வந்தவனே கண்ணன் ஆவான்
உடல்எடுத்த ஆன்மாவோ மயங்கும் போதில்
　　உடையவனே உடமையினைத் தேடி வந்தான்
உடல்இதுவே உலகத்தில் தவழும் போதில்
　　உடையவனும் பலவாறு பிறந்து வந்தான்
நடையெடுத்த ஆன்மாவுக்கு ஒருமுழுக்கு
　　நாயகனும் கண்ணனுக்கோ பலமுழுக்கு (15)

நம்மையெலாம் உடையபிரான் நடந்து வந்தான்
　　நமக்கென்றே அவதாரம் எடுத்து வந்தான்
செம்மையுடன் இரணியனை கேட்கும் போதில்
　　திசைதிறந்து தூணிடையே தோன்றி நின்றான்
வெம்மையுறும் கூடாரை வெற்றி கொண்டான்
　　விரும்புகின்ற அடியார்க்கு வெற்றி தந்தான்
அம்மையினை அன்புருவாய் வணங்கு கின்றோம்
　　அம்மைக்கும் அம்மையென அவன் இருந்தான் (16)

தேடுங்கள் உடையபிரான் அருகில் நிற்பான்
　　செப்புமொழி அத்தனையும் அவனே என்று
பாடுங்கள், பரந்தாமன் பக்க மாவான்
　　பக்தியினால் தனைமறந்து பரம னோடும்
கூடுங்கள்; மனத்திலே கோயில் கொள்வான்
　　குறையாத வளந்தந்து கொலுவிருப்பான்
ஆடுங்கள் அவன்பெயரைப் பாடிப் பாடி
　　அதுபோதும் அவன்உலகம் இங்கே தோன்றும் (17)

நம்மை உடையவன் நாராயணன் எனச்
செம்மை மொழியினால் தேவகி மைந்தனை
அம்மை உரைத்தசொல் ஆண்டாள் மணித்தமிழ்
இம்மை மறுமை இரண்டிலும் காக்குமே (18)

*